

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

01/2024/HR

Geslo 2024. godine:

Molitva djeluje!

Uvod

**Novogodišnja poruka
Veleapostola**

Služba Božja

Otac, djeca i čitava obitelj

Nauk Crkve:

Izabranje i poziv u službu

**Novoapostolska Crkva
International**

Molitva djeluje!

Draga braćo i sestre,

neovisno o tome što doživljavamo i mislimo, postoji jedan – često puta potcijenjeni izvor duhovne snage - a to je naša osobna molitva! Možemo biti uvjereni da Bog čuje našu molitvu i da će ona nešto pokrenuti.

Zbog toga smo za 2024. godinu izabrali geslo: *Molitva djeluje!*

Naš uzor je pritom – kao i uvijek – Isus Krist.

On je vodio srdačne i iskrene razgovore sa svojim Ocem. Molio je za svoje sljedbenike te je i danas naš zagovornik na nebu. Njegova molitva djeluje još i danas. To nam može biti utjeha i pouzdanje i u novoj godini.

Što izaziva molitva?

- Molitva nas čini zahvalnima.
- Molitva nas čini milosrdnima.
- Molitva nas čini duhovno jakim.
- Molitva nas posvećuje.
- Molitva nas međusobno sjedinjuje.

Da bi naša molitva bila djelotvorna, trebamo moliti kao što nas uči Isus. S jedne strane, naš molitveni život mora biti postojan, ali i ozbiljan i iskren. S druge strane, moramo moliti u Isusovo ime, to jest naša molitva treba biti usmjerena prema našem vječnom spasenju.

Nastojmo također njegovati zajedničku molitvu u zajednici, u obitelji i partnerstvu!

Svima vam želim blagoslovljenu 2024. godinu i utješni molitveni život.

Uz srdačne pozdrave, vaš

Jean Luc-Schneider

Otac, djeca i čitava obitelj

Veleapostol Jean-Luc Schneider
je 18. lipnja o. g. posjetio
zajednicu Halifax, Nova Škotska, Kanada

Prva Ivanova poslanica 3,1

*Gledajte koliku nam je ljubav darovao Otac:
djeca se Božja zovemo, i jesmo.
A svijet nas ne poznaje zato
što ne poznaje njega*

Draga braćo i sestre, osjećam zaista veliku radost da ovu službu Božju mogu doživjeti i slaviti među vama. Radujem se što možemo biti zajedno u ovoj vašoj crkvi. Uvjeren sam da ćemo i danas doživjeti snagu djelovanja Duha Svetoga. Okupljena zajednica je nešto manja od one s kojom sam službu Božju slavio prošle nedjelje. Za nekoliko tisuća ima nas manje nego što nas je bilo u Zambiji. Ali neka vas ta činjenica ni najmanje ne brine: snaga djelovanja Duha Svetoga ne ovisi o broju slušatelja ni o broju ni jačini zvučnika. Snaga Duha Svetoga krije se u moći Božjoj da se obrati svakom pojedincu i da mu prenese osobnu poruku. Bilo da su okupljene dvije ili dvadeset i dvije tisuće ljudi, Duh Sveti djeluje istom snagom. On se obraća

životnoj situaciji i kazuje mu što Bog od njega očekuje i daju mu potrebnu snagu. To je snaga Duha Svetoga. Uvjeren sam da ćemo mi danas doživjeti tu snagu.

Pročitali smo na početku bogoslužja biblijski tekst iz Prve Ivanove poslanice. Posebna je to poslanica: neka vrsta upozorenja vjernicima tadašnjeg vremena na krive učitelje. Biblija ne objašnjava točno o čemu se radi. Izgleda da je bilo krivih učitelja koji nisu vjerovali u božansku narav Isusa Krista. Apostoli i njihovi suradnici morali su se boriti protiv njihovog naučavanja. Ne znamo točno o čemu se radilo jer su ti ljudi nakon izvjesnog vremena jednostavno nestali. Ne znamo također na čemu su temeljili svoj nauk. To je zapravo dobra i trajna pouka. Nitko ne zna o čemu se radilo, ali ono pravo i istinito evanđelje nastavilo se propovijedati.

Jednostavno je objasniti što ono za nas danas znači. I u naše vrijeme ima mnogo ljudi koji nam žele objasniti što evanđelje govori i kako ga trebamo razumjeti. Ali mi smo novoapostolski kršćani i mi vjerujemo da je Bog poslao svoje apostole da naviještaju evanđelje na ispravan način. To je naša vjera. Stoga slijedimo naviještanje apostola kako bismo se pripremili na Kristov ponovni dolazak. O tome ne moramo raspravljati. To je jednostavno tako.

Tada se radilo o naravi i biću Isusa Krista. Ljudi nisu prihvaćali sve poruke Isusa Krista, a jedna od najvažnijih poruka Isusa Krista je bila njegova objava Boga kao Oca. Zapravo možemo reći da se Bog po Isusu Kristu objavio kao naš Otac. Židovski je narod drugačije shvaćao Boga. Kada je Isus došao na zemlju, rekao im je da je Bog njihov nebeski Otac. Kad to kažem, znam da će odmah odjeknuti reakcija: „Znači li to da je Bog muško?“ Ne, Bog nije ni muško, a nije ni žensko. On je iznad svake ljudske naravi. Psalmist kaže da se bine o svojim i kao otac i kao majka.

Bog je otac svih ljudi jer ih je stvorio i jer ima vlast nad svim svojim stvorenjima. To je prva pomisao. On je Otac, i začetnik je svakog života.

I Isus je opisao Boga kao našeg Oca, jer svi ljudi mogu s njime razgovarati kao s ocem. Isus je objasnio ljudima da Bog poznaje njihove potrebe i

da brine o njima. Bog brine o svim ljudima. Svaki mu se čovjek može obratiti kao ocu. Isus je rekao da Bog čini da kiša pada pravednima i nepravednima i da sunce izlazi nad zlima i dobrima (usp. Mt 5,45). On je Otac svih ljudi, To je nešto veoma važno, a Isus još objasnio još nešto. Opisao je Boga kao Oca koji ljubi i koji suosjeća s grešnim čovjekom. Poznat vam je tok događaja: Čovjek je bio stvoren da živi u zajedništvu s Bogom. Adam i Eva su odlučili napustiti Boga. Udaljili su se od njega. Bog, međutim, ljubi čovjeka i suosjeća s njime. Želio bi da mu se vrate svi ljudi. Pavao kaže da ih sve čeka - one koji su daleko, i one koji su blizu - i da ih sve želi spasiti. To je Otac.

Bog je Otac svih ljudi. Ali oni koji ne vjeruju - kao što stoji zapisano - koji ga nisu prepoznali, koji Isusa nisu prihvatili, oni koji su pogrešno shvatili Isusovu poruku, drugačije shvaćaju Boga, a i čovjeka. Za njih je Bog sudac koji čeka posljednji sud i koji će kazniti sve teške grešnike. Začudo da i mnogi kršćani još uvijek u to vjeruju. Zaboravili su poruku Isusa Krista koji opisuje Boga kao Oca koji ljubi čovjeka i koji želi spasiti sve ljude.

Isus je prikazao Boga kao Oca koji ljubi čovjeka. Mnogi se kršćani sve do danas odnose prema Bog kao prema nekom idolu. Misle da se Boga može kupiti. Misle da mogu steći Božju milost i Božji blagoslov ako prinose dovoljno žrtava i ako čine ispravna i dobra djela. „Ako si dobar prema Bogu, bit će i on ljubazan prema tebi, i ako nisi dobar prema Bogu, neće ni on biti dobar prema tebi.“ Odnose se prema njemu kao prema idolu. Prinose svoje žrtve i govore: „Poslušam sam ti, budi dakle dobar prema meni!“ To nije prava slika o Bogu, Ocu koji ljubi čovjeka. To je nešto drugo.

Drugi opet – ima ih i među kršćanima – promatraju Boga kao velikog kralja koji treba vladati svijetom i rješavati probleme ovoga svijeta i društva. Neki čak smatraju da su pozvani Bogu pritom pomoći. Žele vladati svijetom u njegovo ime i po njegovom nalogu kao što je to činio kralj Izraela u vrijeme Staroga saveza.

Isus je rekao: „Ne, moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta. Bog vas želi spasiti, izbaviti vas iz ovoga svijeta. Ali nije Božja zadaća da vlada ovim svijetom. To nije u njegovom planu.“

Bog je Otac
svih ljudi.

Bog je naš Otac koji nas ljubi. On ljubi sve ljude, on želi spasiti sve ljude a njegovo spasenje znači da čovjek stekne vječni život.

Oni koji ne vjeruju istinski u Isusa Krista ili su pogrešno shvatili njegovu poruku, misle također da je Bog u svojoj ljubavi izbirljiv i da ljubi neke više od drugih – već prema njihovom podrijetlu, njihovom ponašanju, njihovoj religiji, njihovoj vjeri. To definitivno nije točno!

Svi su ljudi djeca Božja i on ih sve ljubi istom ljubavi. Želio bi da svi oni u vječnosti budu s njime.

To ne znači da svi ljudi imaju koristi od njegove ljubavi.

Jednostavno nemoguće, jer moraju nešto učiniti da bi imali koristi od Božje ljubavi. Bog se, međutim, prema svima odnosi jednako. On ih ljubi sve, grešnike kao i pravednike. Ljubi ih istom ljubavi. On je Otac, a ljudi su njegova djeca.

Ljudi ponekad smatraju da čovjekovo bogatstvo i zdravlje znače da Bog tog čovjeka posebno ljubi i blagoslivlja, a da odbacuje onog tko je bolestan ili siromašan. To je besmislica! Bog ljubi istom ljubavi svu svoju djecu. Čak i kada se ne ponašaju dobro, on ih neće kazniti. Ako si siromašan, to ne znači da te Bog odbacuje, i ako si bogat, to ne znači da te Bog blagoslivlja. Baš naprotiv! Ali to je neka

druga priča.

Moramo biti svjesni da su svi ljudi djeca Božja i da nije Božja volja da ih kažnjava ili da osuđuje grešnike.

To definitivno ne odgovara volji Božjoj! On je Otac svih ljudi i sve ih ljubi. Želi ih spasiti, a ne kazniti. Ta slika oca i njegove djece ima veliko značenje; trebamo je, međutim, shvatiti u svjetlu

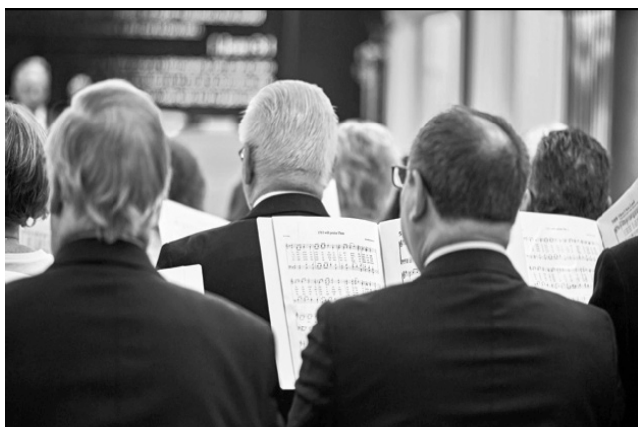
Isusa Krista, da bi nam bila jasna.

Oni koji nisu shvatili poruku Isusa Krista, pogrešno je shvaćaju.

Pojam „dijete Božje“ ima i svoju duhovnu dimenziju: djeca Božja su oni koji su nanovo rođeni iz vode i Duha. Oni su postali subaštinici

Isusa Krista, baštinici vječnoga života. To je druga dimenzija onoga što su djeca Božja. Djeca Božja su oni koji su primili sve sakramente, koji vjeruju u naviještanje evanđelja i svoj život usmjeravaju prema Kristovom ponovnom dolasku. To je istinsko dijete Božje. Biblija kaže da oni nose ime Oca i Sina i da svojim ponašanjem posvećuju njihova imena. Oni prakticiraju pravednost i ljubav prema bližnjemu. Pravo dijete Božje pouzdaje se u svog Oca, bez obzira na sve. Pavao kaže: „Abba, dragi Oče!“ Time je želio reći: Bože, ti si moj Otac, uzdam se u tebe!“ Tako se izražava istinsko posinstvo Božje!

*Bog ljubi
svu svoju djecu
istom ljubavi.*

Takvo dijete Božje živi u slobodi: Što to znači? Biblija kaže da su istinska djeca Božja oni koje vode Duh Sveti. Oni su slobodni. Ta sloboda djece Božja – inzistiram na toj točki – znači da ne nalaze motivaciju u svojoj ljudskoj prirodi. Njihovo im ponašanje ne nameću njihove potrebe. Njihovo im ponašanje ne nameće ni situacija u kojoj žive, ni njihovo bogatstvo, ni njihovo siromaštvo. Njihovo ponašanje, njihovo mišljenje ne nameće im svjetonazor većine ni društveni mediji. Dijete Božje kaže: „Ljudi mogu govoriti što žele. Mogu raditi što žele. Situacija može biti kakva je. Te stvari neće odlučivati kako ću se ponašati.“

Djeca Božja su vođena Duhom Svetim; što čine, što misle i što govore, određuje njihova vjera koja postaje učinkovita u ljubavi. To je sloboda djece Božje. Njihovo ponašanje, njihove osjećaje određuje samo jedna stvar - njihova vjera koja ih poučava: „Dijete sam Božje. Bog je moj Otac. On me ljubi, on bi želio da budem u vječnom zajedništvu s njime u njegovom kraljevstvu. Tamo bih želio biti.“ To je sloboda djece Božje.

Još jednom: treba razumjeti poruku Isusa Krista da bismo shvatili što znači biti dijete Božje. Sotona

dolazi – uvijek istom strategijom – i kaže: „Ako si dijete Božje, onda ...“ Kao što je rekao Isusu Kristu: „Ako si ljubljani Sin Božji, ne trebaš trpjeti“.

Potiče nas da posumnjamo o svoje posinstvo Božje, govoreći nam: „Kako možeš vjerovati da si dijete Božje? Pretpostavljaš da te ljubi, da je tvoj otac, a ti prolaziš kroz jednu tako tešku situaciju? Pogledaj druge oko sebe! Imaju više novaca od tebe, oni su zdravi, a ti si bolestan. Oni su sretni, a ti imaš gomilu problema.“ Poznat vam je taj duh.

Tko, međutim, poznaje Isusa Krista, zna da je Isus Krist Sin Božji i da ga Bog ljubi; unatoč tomu morao je trpjeti i bio je progonjen. Biti ljubljeno dijete Božje ne znači, dakle, da moramo ostati pošteđeni svake patnje. Te dvije stvari ne ovise jedna o drugoj. Biti dijete Božje znači imati mogućnost ući u kraljevstvo Božje i baštiniti vječni život. To je značenje posinstva Božjeg, a ne da ćemo biti pošteđeni svake patnje i blagoslovljeni u svim zemaljskim stvarima.

Tko poznaje Isusa Krista zna što znači biti dijete Božje. Takav je zagledan u Isusa Krista i u njegovu patnju te zna da ni on sam ne može biti pošteđen svake patnje.

Istinsko dijete Božje zna također da u životu nema ničeg važnijeg od posinstva Božjeg. Sotona, neprijatelj Isusa Krista bi želio pokolebati takvo uvjerenje. On želi da mislimo kako je naš zemaljski život mnogo važniji od našeg posinstva Božjeg; želi da nam naše misli i razmišljanje budu važniji; da nam naprosto izvjesne stvari u zemaljskom životu pripadaju.

Dijete Božje, međutim, zna da je njegovo posinstvo Božje važnije od zemaljskog života. Zna da se pritom ne radi o njegovoj osobi, njegovoj ideji, njegovom razmišljanju. Zna da ima pravo kao prvenac ući u kraljevstvo Božje. Za njega je najvažnije da postane što sličniji slici Isusa Krista. Važnije mu je biti dijete Božje, nego da ostvari samoga sebe. Razumijete li što govorim? Naše posinstvo Božje je važnije od našeg zemaljskog postojanja. Isus Krist nam je dao primjer. Za njega znači mnogo više da je Sin Božji, da je poslan od Boga, nego činjenica da je on Isus iz Nazareta. Nešto slično bi trebalo vrijediti i za nas.

Bog bi želio okupiti svoju djecu da ih povede u

svoje kraljevstvo. Želio bi da njegova djeca budu jedno i da prevladaju svoje razlike. Crkva je mjesto na kojem mogu prevladati svoje razlike. To je volja Božja, to je volja Isusa Krista. „Da, svi ste vi različiti, ali ja bih želio da postanete jedno, a mjesto na kojem možete prevladati svoje razlike je Crkva.“

U današnjem se društvu javlja jedan problem s tim u vezi, jer su ljudi danas skloni ustrajavati na svojoj različitosti. Svatko bi se htio dokazati po onome što ga čini drugačijim: pripada ovoj ili onoj grupi te misli da je drugačiji i da ga ostali moraju kao takvog prihvatiti, a zbog svoje različitosti smatra da mu pripadaju ova ili ona prava. Pitamo se samo kako se na takvim stavovima može izgrađivati zdravo društvo. Primjećujete li da je jedini cilj takvog duha sve dublje i dublje razdvajanje među ljudima? Nije nikakvo čudo da je naprosto nemoguće u takvom društvu uspostaviti jedinstvo. Ne bi li za ljude bilo bolje da se usredotoče na ono što im je zajedničko, nego na ono po čemu se razlikuju?

Apostol Jonathan Karl Sturm

Okružni apostol Rüdiger

Kao Veleapostol nisam – hvala Bogu – odgovoran za društvo. Ali, braćo i sestre, razmislimo zajedno još jednom o tome koji se duh krije iza svega toga? Duh razdora. Što ima više grupa – svaka pojedina tako važna i tako drugačija – to će se društvo više raslojavati i to će više egoizam vladati ovim svijetom.

Vratimo se mi razmišljanju o Crkvi! Što je za nas važno, nisu naše razlike, nisu naša mišljenja. Bog želi da budemo jedno. Pavao je rekao da nema razlike između Grka i Židova, jer da su u Kristu svi jedno. Ne znamo što je to za tadašnje društvo značilo. Za nas su to samo dvije riječi: „Grci“ i „Židovi“. Za tadašnje ljude je to značilo mnogo. Uđemo li malo dublje u tu temu, uvidjet ćemo da su to bila dva svijeta, krajnje različita. I Pavao kaže: „Nema tu više ni Židova ni Grka; nema više ni roba ni slobodnjaka, nema više ni muškog ni ženskog, jer ste svi samo jedan u Isusu Kristu“ (Gal 3,28).

Te su riječi u onom društvu značile veoma mnogo. Ne možemo zamisliti što se za ljude tada skrivalo iza tih riječi. Za nas je to na prvi pogled samo jezična fraza, ali razmotrimo jednom malo dublje u povijesnom i društvenom kontekstu što je u ono vrijeme značilo biti Grk ili Židov, slobodnjak ili rob. I apostol Pavao kaže da u Crkvi, u Kristu, nema više razlike. Mnogo je važnije ono što nam je zajedničko od onoga što nas razdvaja. Svi mi želimo svoje mišljenje potisnuti i preobraziti se u sliku Krista. Naš poziv je važniji od našeg prava. Naš nalog je važniji od svih prednosti koje možemo imati. Draga braćo i sestre, mi smo djeca Božja. Bog bi želio da njegova obitelj, njegova djeca, budu jedno. Mjesto na kojem mogu prevladati svoje

razlike je Crkva, i uz pomoć Duha Svetoga možemo u tome uspjeti i doista biti jedno u Kristu – a to i jest naš cilj.

Poruka je jasna: Bog je naš Otac koji nas ljubi i on brine o nama. Ne brini, on poznaje tvoje brige i pobrinut će se za tebe. Prihvati činjenicu da je i tvoj bližnji dijete Božje te da ga Bog ljubi jednako kao i tebe i budi uvjeren da Bog ne pravi razlike među ljudima. Nitko ne može vladati svijetom u ime Boga. Nitko ne može zaustaviti grešnike i nitko ih ne može osuditi u ime Boga. Bog je Otac koji ljubi sve ljude.

Mi smo djeca Božja, jer smo primili sakramente. Vjerujemo u ispravno naviještanje evanđelja. Svoj život želimo usmjeriti prema Kristovom ponovnom dolasku. Da, mi nosimo ime Oca i Sina i činimo sve da ga sačuvamo svetim tako što smo pravedni prema bližnjima i ljubimo ih. Mi smo djeca Božja i želimo biti jedno u Kristu. S njegovom pomoći možemo nadvladati sve razlike.

SREDIŠNJA MISAO

Bog je Otac svih ljudi i sve ih ljubi istom ljubavi i želi ih spasiti. Vjernici koji su nanovo rođeni iz vode i Duha i koji svoj život usmjeravaju prema Kristovom ponovnom dolasku baštinit će vječni život. Na prvo mjesto stavljamo posinstvo Božje i jedinstvo Crkve.

Izabranje i poziv u službu

Na pitanje „što“ i „tko“ uz shvaćanje službe ponudili smo već odgovor. Još nam preostaje odgovoriti na pitanje zašto služba dolazi k vjerniku. O tome govori Veleapostol Jean-Luc Schneider u svom poučku.

U petom članku novoapostoloslog Vjerovanja stoji: „Vjerujem da one koje je Bog predodredio za duhovnu službu može u službu postaviti jedino apostol ...“ S tim u vezi naš Katekizam naglašava:

- Služba nije ni ljudsko djelo, ni djelo zajednice – ona je dar koji Bog daje Crkvi.
- Sâm Bog je taj koji neku osobu izabire da bi joj povjerio neku službu.
- To izabranje Bog i potvrđuje prilikom ređenja koje obavlja apostol (KNaC 2.4.5).

Primiti i učvrstiti vjeru

Vjera u božanski izbor službenika dio je bogatstva naše Crkve. Ona je za službenike izvor motivacije i snage. Osim toga, ona olakšava zajednici da lakše prihvati izabranog duhovnog službenika.

Kažemo da je Bog taj koji izabire čovjeka prije ređenja i da to izabranje svoj izražaj nalazi u odluci apostola da ga zaređi. Moramo međutim priznati da je ta izjava s obzirom na značenje teme kratko sažeta.

Određene okolnosti mogu biti povodom da se božansko izabranje nekog vjernika dovede u pitanje. To je na primjer slučaj kada se ispostavi da neki službenik nije dorastao svojoj službi ili da ima propusta prilikom obavljanja službe.

U većini slučajeva izbor kandidata za ređenje odvija se na sljedeći način:

- Odgovorne osobe na razini zajednice ili okruga predaju apostolu popis vjernika koje predlažu za ređenje.
- Na osnovi tog prijedloga apostol (ili okružni apostol) izabire osobe koje će biti zaređene.
- Mjesno odgovorna osoba uspostavlja kontakt s izabranom osobom i objašnjava joj što se od njih očekuje.
- Kada predložena osoba izrazi svoju suglasnost, apostol ju zaređuje za duhovnu službu.

Nije bezuvjetno samo po sebi razumljivo da je taj „administrativni“ način postupanja u skladu s Božjom odlukom. Stoga mi se čini korisnim malo pobliže objasniti pojmove božanskog izabranja i

pozivanja u duhovnu službu.

Božji izbor

Kao i sve Božje odluke tako je i izbor neke osobe za duhovnu službu misterij koji možemo shvatiti jedino vjerom. Nijedan apostol ne može tvrditi da u potpunosti razumije zašto Bog izabire određenog vjernika da bi mu povjerio neku posebnu zadaću. Zadaća apostola sastoji se jedino u tome da prepozna volju Božju i da postupi na odgovarajući način (KNaC 7.7).

Da bi se zaključilo koje je osobe Bog pozvao u neku duhovnu službu, treba uzeti u obzir sljedeće:

Potrebe Crkve: duhovna služba nije svrha samoj sebi; nju je ustanovio Bog da bi odgovorio na potrebe svoje Crkve. Apostol i njegovi suradnici moraju se prepustiti Duhu Svetom da ih vodi kako bi prepoznali potrebe i očekivanja zajednice.

Duhovne darove: onoga koga je izabrao da mu povjeri neku službu; Bog daje duhovne darove koji su potrebni za obavljanje te službe. Vjernika koji je pozvan u neku duhovnu službu može se prepoznati po

- njegovoj vjeri u Isusa Krista, njegovu smrt, uskrsnuće i ponovni dolazak.
- njegovoj vjernosti i odanosti evanđelju.
- njegovoj vjeri u Crkvu kao posrednicu spasenja, u apostole, sakramente i službu.
- njegovoj ljubavi prema Bogu i vjernicima.
- njegovoj spremnosti da služi.

Ljudske sposobnosti: Božji se izbor pokazuje i u sposobnostima koje je podario dotičnom vjerniku. Spomenuti valja, na primjer, sposobnost slušanja, sposobnost za dijalog, sposobnost da se izražava razumljivo i otvoreno, zdravi ljudski razum, dubinu spoznaje kao i sposobnost i spremnost za učenje. Apostol i njegovi suradnici moraju se uvjeriti da ljudske – dakle karakterne, emocionalne ili intelektualne – sposobnosti službenika odgovaraju potrebama zajednice u koju je pozvan na služenje.

Spremnost zajednica da prihvati kandidata: služba je dar koji Bog poklanja zajednici.

On izabire duhovnog službenika primjerenog potrebama vjernika kojima treba služiti. Apostol se mora uvjeriti da će zajednica prihvatiti vjernika kojeg treba odn. želi zarediti. U pracrkvi su apostoli molili zajednicu da pronade sedam ljudi koje bi oni postavili u službu đakona (usp. Dj 6,1-6). Danas o takvim stvarima odluku trebaju donijeti mjesno odgovorni predstojnici zajednice ili okruga koji postupaju u ime i po nalogu zajednice. Dajući svoj prijedlog apostolu, vodeći duhovni službenici potvrđuju da je vjerujuća zajednica prepoznala duhovne darove i sposobnosti onih čije ređenje žele.

Spremnost vjernika da prihvati poziv: božanski je izbor uvijek popraćen pozivom. Bog poziva čovjeka kojeg je izabrao i ostavlja mu mogućnost odluke da njegov izbor prihvati ili ne prihvati. Uvjerenja smo da taj poziv vjerniku priopćava apostol ili, ako je to potrebno, njegov zamjenik. To, međutim, nije sigurno jedina mogućnost kako Bog nekog vjernika poziva u svoju službu.

Božanski se poziv izražava i osobnim duhovnim razvojem pozvane osobe. Kroz životne prilike i osobna iskustva Bog u njegovom srcu pobuđuje

- zahvalnost za primljene darove i dobročinstva
- ljubav prema Bogu i Crkvi
- iskrenu želju, proizišlu iz te zahvalnosti i ljubavi, da služi Bogu i Crkvi.

Učvrstiti izbor i poziv

Povezanost osjećaja unutarnjeg poziva i poziva apostola omogućuje vjerniku da stekne sigurnost da ga je sam Bog pozvao u službu. Pozvani mora potom potvrditi svoj izabranje i poziv (usp. 2 Pt 1,10) i to tako da dragovoljno izjavi

- svoju suglasnost s novoapostolskim Vjerovanjem.
- da će svoju službu obavljati u okviru naloga koji mu bude dan.
- da će djelovati u jedinstvu s apostolatom i drugim službenicima.
- da će se držati pravila i ustrojstva Novoapostolske Crkve.

Važno je da se pozvani može odlučiti slobodno i potpuno svjestan značenja tog čina. Mora znati na što se obavezuje i koje posljedice proizlaze iz te obaveze. Zbog toga je važno da i bračni partner

bude uključen u proces donošenja odluke.

Nakon ređenja službenik mora učvrstiti svoje izabranje tako

- da se posvećuje.
- da se trudi prepoznati volju Božju i na odgovarajući način postupati.
- da produbljuje jedinstvo s apostolatom i drugim službenicima.
- da nastavlja razvijati svoje darove i sposobnosti.
- da se nastavlja obrazovati kako bi stekao spoznaje i sposobnosti koje su nužne za obavljanje službe.

Vodstvo Crkve mora pak skrbiti da službenik bude na odgovarajući način poučen i da ima podršku u svom radu. Zajednica mora molitvom podržati službenika, ali mu isto tako i pokazati da ga cijeni i da mu je odana.

Nema garancije za uspjeh

Božji izbor koji je zaokružen i potvrđen ređenjem ne isključuje mogućnost da službenik može imati neuspjeha u vršenju svoje službe. „Unatoč tomu prvobitni poziv Božji nije time doveden u pitanje“ (KNaC 2.4.5).

Katekizam pravi ovdje razliku između Boga koji je savršen i nepogrešiv, i čovjeka koji, premda izabran, ostaje nesavršen i podložan greškama.

Da bismo izbjegli svaki mogući nesporazum, odmah na početku moramo jasno reći što podrazumijevamo pod neuspjehom u vršenju duhovne službe. Neuspjeh o kojem ovdje govorimo ne odnosi se na postignute „rezultate“, nego na način kako službenik vrši volju Božju.

Razlozi koji službenika mogu sprječavati u izvršavanju njegove službe mogu biti različite naravi:

Kada govorimo o neuspjehu koji valja pripisati službeniku? Duhovni službenik ne može pri obavljanju svoje službe biti uspješan ako

- se ponaša na način koji nije spojiv s njegovom službom
- nije povezan s apostolatom.
- zbog svog ponašanja izgubi povjerenje braće i sestara po vjeri.

- nije spreman svoje darove i svoju snagu staviti u službu Crkvi.

U tim se slučajevima službenik lišava Božjeg blagoslova i njegovo je postupanje zbog toga osuđeno na neuspjeh. Crkveni obredi koje je u okviru svoje ovlasti obavio (udjeljeni sakramenti, naviještena oprostjenja grijeha, blagoslovi, ispravno naviještene riječi Božje) ne dovode se u pitanje zbog njegovog ponašanja. Oni ostaju važeći i mogu razvijati sve svoje uobičajene učinke.

Kada govorimo o neuspjehu koji možemo pripisati zajednici? I apostoli su samo nesavršeni ljudi koji su podložni greškama. Ako se ispostavi da neki službenik unatoč svemu trudu ne zadovoljava u vršenju svoje službe, apostol mora biti iskren i ispitati svoje postupke. Možda su pogrešno procijenjene potrebe zajednice ili sposobnosti

službenika. Apostol je međutim obavezan podržati tog službenika, eventualno prilagoditi njegov nalog njegovim sposobnostima i pobrinuti se da on, a eventualno i njegova obitelj prođu kroz primjerenu dušobrižniku obnovu.

Neuspjeh zbog vanjskih okolnosti. U nekim slučajevima dolazi nakon ređenja pozvanog vjernika do događaja koji otežavaju ili čak onemogućavaju obavljanje službe. To je na primjer slučaj kada

- službenik zapadne u zdravstvene probleme ili kada dođe za značajnih promjena u njegovoj obitelji ili na njegovom radnom mjestu.
- se sastav zajednice toliko promijeni da to dovodi do novih uvjeta i zahtjeva rada.
- demografski razvoj prisiljava Crkvu da mijenja svoju organizaciju.

Takve promjene ne dovode u pitanje ugled Crkve, već nameću potrebu da valja razmisliti

- što Bog sada očekuje.
- što treba učiniti da bi službenik mogao nastaviti obavljati svoju službu u skladu s voljom Božjom.
- treba li možda nalog službe prilagoditi sposobnostima službenika.
- da li je došao trenutak kada službenika treba osloboditi njegovog naloga i službe.

Vršenje službe nije nikakva garancija za vječno spasenje kao što ni neuspjeh u njegovoj službi ne zatvara službeniku pristup k vječnom spasenju. Naša obaveza prema njemu ostaje nepromijenjena: pomoći mu da stekne vječno spasenje. Nije zadaća apostola da osuđuje one koji odbijaju prihvatiti službu. Uostalom, ne smijemo zaboraviti da je posebna utjeha i potpora potrebna upravo službenicima koji imaju poteškoća u vršenju svoje službe.